

forbigaae det, som netop forekommer mig, at afgive en Maalestof for det Rigtige, der er ved Indstillingerne, nemlig den Maade, hvorpaa Nr. 1 er blevet behandlet. Jeg kan ikke andet end forbauses over, at kun et Mindretal i det Finantsubvalg, der har været eenstemmigt med Hensyn til de to nys omtalte Indstillinger, har kunnet beslutte sig til at gjøre Indstillingen Nr. 1 om Krigsraad Jacobi; thi det forekommer mig, at der her er netop en af de Leiligheder, hvor vi i Genhold til de Regler, som igjennem 20 Aars Praxis ere bleve staaede fast, havde al mulig Opfordring til at lægge Folkethingets Anbefaling i Bægtstaaalen hos Ministeriet til Bedste for en Mand, der har virkelig Trængsel til paa sine gamle Dage at faae en forøget Indtægt, som kun ved en reen Tilfældighed er bleven forhindret fra at erhverve sig den Pension, paa hvilken han i sit tidligere Liv har kunnet gjøre grundet Regning. Det er nemlig ikke nogen hos ham liggende Marfag, hverken Svagthed, Udygtighed, Sygdom eller deslige, der har gjort, at hans Virksomhed standsedes kort for den Tid, da han kunde opnaae den højeste Pension, men det er en af Staten tagen Forholdsregel, nemlig Garnisonskolens Lukning eller Ophævelse, som har bevirket, at Tjenesten ophørte. Det er Sammenkningen, som forekommer mig, at afgive den bedste Veiledning ved Bedømmelsen af, hvad vi kunne forsvare at gjøre, og jeg kan ikke see Andet, end at alle Momenter tale langt mere for Krigsraad Jacobi end for D. G. Borch og C. F. Lunde.

Der er allerede dvælet længe ved den Sag, der omhandles under Nr. 7, og jeg skal derfor kun gjøre en lille Bemærkning derved for at berøre en enkelt Side af denne Sag. Der er nemlig her i Betænkningen og tillige af den ærede Ordfører gjort gjældende en Betragtning, som forekommer mig at være fuldkommen befoiet; men jeg skal tillade mig stærkere at pointere en Side deraf, nemlig det, at samtidigt med at der er givet Capitain Borch Charakter af Major, som vel paa den Tid den gaves — hvis jeg ikke feiler — eksisterede i Hæren, men som ganske kort efter (Afbrydelse: Nei den eksisterede ikke). Altsaa, Titlen var allerede forsvunden, da den gaves;

det gjør ganske vist Sagen endnu værre og bliver et ikke ganske heldigt Moment ligeoverfor den daværende Krigsminister. Men hvad der har havt stor Indflydelse, ikke alene paa denne Mands Stilling, men paa mange andre Majorers Stilling, er den Maade, hvorpaa den daværende Krigsminister har handlet, idet han har udnævnt en stor Deel forhenværende Majorer og Oberstlieutenanter til Oberster, men ladet andre affsedigede Officerer blive staaende med disse nu ikke længere benyttede Titler. Der som man samtidigt med Hærløben, der affskaffede Majorernes Charge, en ten havde taget alle Majorer og Oberstlieutenanter og sat dem op i Oberststillingen, eller havde sagt: „Alt hvad der ligger forud for Hærløvens Dato, røre vi ikke ved; de gamle Majorer og Oberstlieutenanter, der datere sig før 6te Juli 1867, vedblive at være det, de ere, det er en god og hæderlig Titel, imod hvilken Sættelshelst er at sige, den har sin historiske naturlige Forklaring, thi Majorposterne have været vigtige og betydningsfulde Poster i vor Armee, og derfor blive de ved at gjælde.“ — Saa havde vi havt et fornuftigt og simpelt Grundlag at staae paa, og ingen Misforstaaelse vilde have reist sig. Men nu har man forfremmet en Deel af saadanne tidligere Majorer og Oberstlieutenanter ved at give dem Obersts Charakter, samtidigt med at man har ladet Andre blive staaende, og de forskjellige Stridt, der have været gjorte fra disse Ofterladtes og Forsømtes Side for at opnaae den samme Forfremmelse, som var tildeelt deres Kammerater, have mødt den bestemteste Modstand hos den daværende Krigsminister. Det har ikke været muligt for Nogen af dem, jeg har talt med derom, at udfinde de Grundsætninger, hvorefter Forfremmelsen fra Major og Oberstlieutenant til Oberst er skeet; det har heller ikke været mig muligt at opstille nogen Kategori, hvorefter Begunstigelsen er givet og nægtet. Følgen deraf har været, at mange hæderlige og brave gamle Mænd, der have siddet rolige og tilfredse med deres Majors eller Oberstlieutenants karakter, og som ikke have drømt om, at det skulde kunne blive en Tort at være Major, ere uden den fjerneste Anledning fra deres Side bleve